

Carl Bildt: Tal på Moderaternas partistämman 1999

Talare
Carl Bildt
Partiledare, Moderatern

Datum
2 september 1999

Välkomna till fyra dagar när vi tillsammans skall forma framtiden. Och när några av oss skall lämna stafettpippen vidare.

I dag är det 121 dagar kvar till sekelskiftet. Ett decennium och ett århundrade ger vika för ett nytt decennium och ett nytt århundrade.

Det är betydelsefullt.

Jag tror att vi som samhälle kommer att skifta perspektiv. Mindre blicka bakåt mot det som var. Mer se framåt mot det som skall komma.

Perspektiven vidgas. Horisonterna blir bredare.

Bakom oss ligger ett i sanning dramatiskt 1900-tal. Och framför oss ligger en tid där möjligheterna kommer att vara än större, men utmaningarna i många avseenden minst lika stora.

Jag har i min politiska gärning alltid burits fram av en stark optimism om framtiden.

Jag har förvisso under dessa år kommit att komma närmare människans ondska och de fruktansvärda tragedier som följer när civilisationens skal brister, samhällen rämna och det onda ges möjlighet att bryta fram med blodbesudlad kraft.

Men ändå.

Efter decennier av politiskt engagemang, som fört mig från de heta studentdebatternas nätter - när socialismen fortfarande stod stark - över närmast oräkneliga torgmöten, måndagsresornas inspirerande mångfald,

riksdagsdebatternas ibland inte så snabba replikskiften, idédebatternas tillspetsningar och samarbetspolitikens krav att finna det som förenar, har jag ändå snarast stärkts i min optimistiska syn på de möjligheter som ligger framför oss.

Som nation. Och som parti.

En dag i augusti för tretton år sedan fick jag förtroendet att bli ordförande i detta vårt fina parti. Och lovade mig själv och alla andra att göra mitt bästa.

Det var en tid som i många avseenden var annorlunda än dagens.

Genom Europa gick den taggtråd som delade vår kontinent mellan socialism och frihet. På andra sidan Östersjön fanns bara tystnaden och förtrycket. Vi hade anklagats för att hota Europas fred när vi vågat tala om européers frihet.

I vårt eget land växte löntagarfonderna med sina kollektivistiska ambitioner att kontrollera månad efter månad. Det fanns bara stats-TV och statsradio. Internet som vi i dag känner det hade inte ens uppfunnits. Vårt land stod med ryggen mot det övriga Europa.

Bara ett år innan hade socialdemokraterna i ett hätskt omvänt kosackval skrämt för snart sagt varje form av förändring och skifte.

Det var en i många avseende stillastående tid i Sverige.

Men vi kände otålighet. Vi ville riva socialismen och dess murar. Vi ville öppna också Sverige för den nya frihet vars vindar hade börjat att blåsa över världen. Vi ville bygga nya broar inom borgerligheten för att få nya möjligheter att föra våra idéer vidare.

Vi kände att en ny tid höll på att randas.

Vi ville ge Sverige – som det kom att heta - en ny start.

Jag övertog en grund som var god.

Under Gösta Bohmans 1970-tal hade ett parti som tidigare dominerats av ett

konservativt arv börjat att få allt mer dominerande liberala drag över sig.

Under Ulf Adelsohns första hälft av 1980-talet hade politiken förts ut och fått stöd av bredare grupper i vårt samhälle än någonsin tidigare i den moderna historien.

Och jag fick vid min sida Lars Tobisson – denna klippa av kompakt kompetens som redan hade mer än ett decenniums erfarenhet av den moderata partiledningen bakom sig.

Det var en solid grund. Även om ögonblickets situation just då knappast var enkel.

Vi var starkt hotade i vår ambition att vara det största av de borgerliga partierna. Opinionsundersökningarna visade tydligt i en annan riktning.

I den praktiska politiken var ingen beredd att se oss som naturligt ledande. Och när vi talade om socialismen som en dinosaurie som skulle försvinna i den nya tidens nya klimat möttes vi ofta av lätt overseende förakt.

Det var då det.

Sedan dess har vi alla i stort och i smått varit med om att skriva historia. Framgångar och motgångar i dagar och nätter fyllda av engagemang och insatser i ett av de mer spännande och hoppingivande skedena i Europas och vårt Sveriges moderna historia.

Allt har vi förvisso inte gjort själva.

Det var inte vi som välte socialismen i Sovjetunionen. Det var inte vi som uppfann Internet och webben. Det var inte vi som beredde marken för den gemensamma valutan i Europa. Det var inte vi som öppnade upp världen för det liberala systemskifte vi fortfarande bara står i början av.

Men vi kan med den allra största stolthet säga att vi var med. Att vi var med och förde fram de idéer som successivt omformade världen.

Att det var vi som i vårt land gjorde frihetens idéer till framtidens politik i

praktisk handling. Och därmed växte fram som förnyelsens och frihetens naturliga politiska kraft i Sverige.

I dag är det så mycket av allt detta som verkar självklart.

Att socialismen är död som levande kraft. Att vi moderater är det självklart ledande ungdomspartiet. Att den moderate partiordföranden är den självklare alternative statsministern i Sverige. Att vi är medlemmar i den Europeiska Unionen.

Men för tretton år sedan var ingenting alls av detta ens i närheten av att vara självklart. För tretton år sedan föreföll allt detta knappt ens ligga inom det möjligas gräns.

Visst har det också funnits mörka stunder av motgångar. Dagar som varit dystra.

Vi tycker själva att vi borde ha klarat mera. Vi vet själva att det finns mycket mer som skulle kunnat ha gjorts. Vi vet själva att uppgiften att ge Sverige en ny start på intet sätt är avslutad.

Men ändå. En del har vi faktiskt uppnått under dessa tretton år av arbete och engagemang.

Tillsammans. Mitt namn har stått först på listorna. Men ensamt hade det föga förmått.

Det är alla vi tillsammans som i stort och smått under alla dessa år gjort möjligt så mycket som för tretton år sedan verkade närmast omöjligt.

Men vi står bara i början av vårt uppdrag att förnya Sverige. Jag är djupt övertygad om att den samhällsförändring som vi långsamt började att förnimma för något decennium sedan bara befinner sig i sin linda.

Och att våra möjligheter – som nation, som parti - i dag är långt större än vad de var då.

Jag har talat om detta många gånger förr – men det förtjänar att upprepas.

För ett sekel sedan bröt en ny tid fram över Europa och över Sverige.

Industrialismen började att omforma samhällen. Den politiska demokratin bröt fram. I teknologins spår följde ekonomiska förändringar som ledde till sociala omvälvningar som ledde till det ena politiska systemskiftet efter det andra över världen.

Då var det socialismen som bröt fram som framtidsläran. Dess kollektivism bars fram också av industrialismens logik. Och det var den som i olika former och på olika sätt kom att forma stora delar av detta århundrade.

Den födde sina fruktansvärda monster i Stalins Sovjet och i Hitlers Tyskland. Klass skulle ställas mot klass. Ras skulle ställas mot ras. Kollektivismen skördade många tiotals miljoner människors liv i krig och koncentrationsläger.

Men den utvecklades också i de stabilare demokratiernas fastare frihet till läran om hur livet för alla och envar skulle läggas till rätta av dem som visste bättre. Folkhemmet byggdes av folkets förmyndare.

Under dessa långa decennier var vårt partis roll oftast en annan. Att bromsa en socialism och kollektivism som ibland föreföll ödesbestämd. Att skydda den frihet som annars lätt trampades ned. Att värna de värden som står eviga även i tider av förändring.

Det som hänt under de senaste decennierna är att allt detta i grunden förändrats. Att utvecklingens pil har vänt.

Nu befinner vi oss åter - på samma sätt som för ett sekel sedan - i början av ett skede av omvandling som kommer att få minst lika genomgripande ekonomiska, sociala och politiska konsekvenser som då.

Men nu är det våra idéer som formar, bygger och vinner kraft av det nya.

Socialismen har hamnat på historiens skräphög. Kollektivismen är en bromskloss.

Folkhemmet är dammigt, instängt och grått. Vi är inte längre ett folk som vill ha

ett hem under en förmyndare.

Nu är det frihetens mångfald och förnyelsens kreativitet som dag för dag skapar i grunden nya förutsättningar för oss alla och för vår framtid.

Jag läser då och då i tidningarna att det tycks att jag talar för mycket om framtiden.

Kanske det. Men framtiden är faktiskt där som vi alla kommer att tillbringa resten av våra liv.

Och medan vi i vårt politiska engagemang kan göra intet åt det som varit, och föga åt det som stunden innebär, är vårt ansvar för att skapa förutsättningarna för det som kommer det som i grunden bär upp vårt politiska arbete.

Jag talar om ansvar. Den historiska rockaden mellan det som nu blivit till en tillbakablickande och bromsande socialdemokrati och vår framåtblickande och förändrande kraft innebär en ny roll och ett nytt ansvar för oss.

Att vara samhällsutvecklingens bromskloss är i grunden inte speciellt svårt. Men att vara dess spjutspets i den politiska debatten långt svårare och långt mer ansvarsfullt.

Och att vinna människornas förtroende för att vi också i praktisk politik kan förena kraven på trygghet med förverkligandet av alla förnyelsens möjligheter än mer krävande.

Vi är Sveriges viktigaste politiska parti.

Inte därför att vi är störst. Inte därför att vi sitter och smaskar vid maktens grytor.

Utan därför att jag är övertygad om att vi är den politiska kraft som under överskådlig tid har de bästa förutsättningarna för att vara den samhällsförnyelsens spjutspets som vårt land och vårt Europa så innerligt väl behöver.

Enkelt kommer det inte att vara. Framgångarna kommer inte att serveras på fat.

Motgångarna kommer att fortsätta att komma. Men de långsiktiga förutsättningarna finns.

Vi måste klara tre olika uppgifter som är intimt förenade med varandra.

Vi måste för det första ha förmågan att se verkligheten som den är. Att säga som det är.

Vi måste för det andra ha förmågan att ge visionen om ett Sverige, ett Europa och en värld som är friare, fredligare och bättre.

Och vi måste för det tredje - och alldeles avgörande - ha förmågan att formulera och förankra de den praktiska politikens krävande vägar som bereder vägen för utvecklingen från verkligheten i dagen till visionen i morgon.

Det räcker inte med att vi är bra på beskriva verkligheten och att våga visionen. Vi måste vinna förtroende för vår förmåga att i den praktiska politikens dagliga arbete gå från ord till handling och successivt göra bättre för alla och envar i vårt samhälle.

Vi måste visa, att vi verkligen kan det som vi säger att vi vill.

Vi måste fortsätta att skapa förutsättningar för en de ständiga stegens successiva frihetsrevolution under de kommande åren och decennierna.

En de successiva stegens frihetsrevolution som ger familjer mer ansvar, företagare mer frihet, barn mer kunskaper, medborgare mer makt, staten mer styrka och hela vårt samhälle en ny framtidstro i denna tid av nya möjligheter.

Ingenting av detta kan uppnås över en natt. Men allting av detta kan uppnås av en politik som ser verkligheten som den är, som har visionen om den nya friheten och som har kraften och kompetensen att ta stegen längs vägarna från dagen till morgondagen.

Det kräver sina kvinnor och sina män.

Statskonst är ett bortglömt begrepp. Kanske skorrar det gammaldags i Internet-åldern. Men jag tycker att det finns anledning att diskutera vårt ansvar och våra uppgifter i också det perspektivet.

Konsten att säkra en stat som kan ge samhället i dess helhet så goda möjligheter till utveckling som möjligt. Inte en stat som tror att den är liktydigt med samhället i dess helhet. Utan en stat som ser som sin uppgift att vara människornas och samhällslivets skydd och stöd.

Och det kommer att ställas stora krav på statskonst under de år som ligger framför oss.

Vi måste gå från gårdagens stela standardlösningar i välfärdspolitiken till den valfrihetsrevolution som vi började att ta de första stegen på. Välfärdssamhället bortom välfärdsstaten.

Vi måste gå från den interventionistiska till den befriande staten när det gäller att skapa utrymme för Internet-ekonomins företagande och omvandling. Den nya ekonomins förutsättningar.

Vi måste bygga demokratin över de gamla nationsgränserna, och vi måste ge vårt Sverige en plats i kärnan av det historiska arbetet att bygga en europeisk freds- och samarbetsordning som inte bara säkrar allas vår fred utan som dessutom ger nya möjligheter till allas vår frihet.

Och vi måste se till att alla och envar i detta vårt nya Sverige får långt bättre möjligheter i dag till de kunskaper, den kompetens och den kreativitet som är allas vår alldeles avgörande förutsättning för framtiden.

Barnens bildning är nationens framtid.

I det som ligger bakom oss under dessa år av samhällsutveckling ser vi både möjligheterna och utmaningarna.

En ny ekonomi växer fram. Det året jag valdes lyckades Ericsson sälja ca 5.000 mobila telefoner. I år räknar man med att sälja ca 25 miljoner telefoner som Sveriges ledande tillväxtindustri på en världsmarknad som växer explosionsartat.

Men samtidigt har gamla problem blivit allt mer besvärliga. Det finns färre riktiga jobb i Sverige nu än vad det fanns då. Och det finns fler i vårt land som är beroende av bidrag i dag än vad det fanns då.

Både globalt och nationellt ser vi fram mot både möjligheterna och utmaningarna.

Ekonomins snabba omvandling står i centrum för mycket. Internet som vi känner det – World Wide Web – uppfanns fyra år efter det att jag valts till partiordförande. Nu revolutionerar Internet den globala ekonomin. Det talas redan om att en s k ny ekonomi – en e-ekonomi – håller på att växa fram.

Kanske håller vi på att befrias från det under decennier till synes eviga dilemmat mellan arbetslöshet och inflation. Kanske ger oss Internet möjlighet till en i verklig mening gyllene era av stark tillväxt och ingen inflation.

Potentialen är enorm.

Så gott som alla prognoser talar om att handel och kommunikation med Internet kommer att öka med någonting kring tusen procent under de allra närmaste åren.

Det innebär att ett Internet-företag i dag egentligen bara sysslar med någonting som ligger kring en tiondel av en procent av sin potential inom bara några år. Inom ett decennium talar vi med nuvarande takt om ökning av storleksordningen miljoner gånger.

Ingen av oss har i något sammanhang någonsin upplevt någonting liknande.

Och det skapar helt nya möjligheter för vårt land. Jag tror att vi i dag har en historisk möjlighet större än när en gång malmen och skogen och uppfinningarna lyfte oss från fattigdom till välfärd.

Efter att under decennier ha halkat efter, tappat fart och förlorat tron tror jag att historiens utveckling nu öppnar ett nytt fönster för oss.

Men det fönster som öppnas för oss öppnas också för andra. Och förmår vi inte den förnyelse som är dess förutsättning kommer möjligheten att gå oss förbi.

I kombinationen av Internet-ålderns nya ekonomi och det europeiska samarbetets nya valuta ligger möjligheterna till en revolution i företagande, tillväxt och välfärds möjligheter. Bara vi förmår att riva hindren, skapa förutsättningarna och ge visionen.

Men också om vi sträcker ut perspektiven över världen ser vi de stora möjligheterna.

Kunskaper och frigörelse. Under detta decennium har den andel unga flickor i världen som kunnat ges en utbildning utöver den allra mest grundläggande stigit från ca en tredjedel till nästan två tredjedelar av alla.

Det är en revolution av globala möjligheter för kvinnor som håller på att bryta fram.

Vi ser hur hundratals miljoner människor i olika delar av världen genom kunskap och frigörelse börjar att lyfta sig ur fattigdom och förnedring.

Möjligheterna är enorma. Men de mörka sidorna finns där också när vi blickar framåt.

Ett exempel.

För tjugo år sedan visste vi ingenting alls om AIDS.

I dag har HIV passerat alla andra smittsjukdomar som den dödligaste i världen. Det är den fjärde vanligaste dödsorsaken i världen.

Och i delar av världen är det långt värre. I Afrika söder om Sahara är AIDS den enstaka viktigaste dödsorsaken. I nio av dess länder räknar man med att medellivslängden under det kommande decenniet kan komma att sjunka med närmare 20 år.

Det är ett fruktansvärt steg tillbaka som denna fruktansvärda farsot ger.

Och Afrika är här. Världen ligger nära. Det finns inte längre murar. Vi måste bry oss om. Det ligger också i vårt eget intresse.

Vetenskapen tittar in i materiens innersta och tittar ut i universums yttersta. Man närmar sig skapelsens kärna och livets natur. Men ständigt finns där naturens mysterier – och kanske kommer de alltid att finnas med allt vad detta innebär.

Nu dechiffreras den mänskliga arvsmassan. De allt snabbare datorerna dechiffrer allt fler gener långt snabbare än vad man trott. Om bara några år är allt klart.

Helt nya möjligheter – men också helt nya utmaningar. Kanske har vi om ett decennium genterapi mot cancer. Men kanske har vi också ställts inför nya frågor som intill bristningsgränser kommer att pröva och utmana själva mänskligheten i våra värderingar.

Och i vårt eget samhälle ser vi också tydligt att det finns det som måste oroa oss alla.

Jag var på min gamla skola – Östra Real – i går. Pratade en del med skolsköterskan. Och med en gammal skolkamrat som nu återvänt i ny roll till vår skola. Vi jämförde då och nu på det sätt som lätt blir fallet.

Det är många fler barn och ungdomar som är övergivna i dag. Som inte hinns med. Som kommit bort. Som riskerar att tappa fotfästet. Som vi alla måste ta hand om.

Och det som gäller där gäller i stora delar av vårt samhälle.

Jag har många gånger genom åren talat om den sociala desperation som växer i våra storstäders ytterområden, och om hur allt fler människor känner sig vanmäktiga och instängda i bara bidragsberoende, om det fasansfulla faktum att var tredje ensamstående mamma med barn i vårt Sverige är beroende av socialbidrag.

Jag ser allvarliga risker för att vi håller på att gå mot ett samhälle som delas.

Ett samhälle som slits mellan bredbandens framtidstro och bidragsberoendets förtvivlan. Ett segregerat samhälle. Ett samhälle som förlorar möjligheter och

som riskerar att gå mot konflikter.

Jag är allvarligt rädd för det som ligger i förlängningen av denna utveckling.

Därför krävs det politik för förnyelse. Bereda marken för det nya. Och bryta det gamlas blockeringar. Ett samhälle med mer bredband och färre bidrag, om denna starka förenkling kan tillåtas. Ett samhälle som formas av den de successiva stegens frihetsrevolution för alla och envar som är vårt uppdrag.

Och som gör det under nya förutsättningar också i ett annat avseende. Att vårt Sverige i allt högre grad är ett Sverige för människor med rötter, ursprung och förankring också i andra länder, kulturer och erfarenheter.

Vi vet alla de spänningar som detta kan leda till. Att bara sopa dem under mattan och vägra att tala om dem är djupt oansvarigt. Problem kan aldrig tigas ihjäl.

Men vi måste framför allt se de möjligheter som ligger i detta.

En ny idé föds ofta när två gamla idéer möts. Och i mångt och mycket är det så den intellektuella och kulturella utvecklingen går framåt.

Mötet mellan erfarenheter, intryck eller föreställningar kan ge konfrontation – men det kan också utlösa en spännande kreativitet.

Och det är bara i det öppna samhällets tolerans som vi kan säkra att det ur dessa möten mellan kulturer inte kommer kollisioner utan i stället kreativitet.

Också här är vår uppgift att bereda marken för det nya. Också här är det en fråga om de successiva stegens frihetsrevolution.

Det handlar om både förnyelse och förankring.

Förankring utan förnyelse blir stagnation och förfall. Men förnyelse utan förankring riskerar att bli rotlöshet och osäkerhet. Det kommer människorna inte att acceptera.

Rapporten till denna stämma av Mauricio Rojas arbetsgrupp om Förnyelse och

Medborgarmakt innehåller mycket som är både viktigt och riktigt och banbrytande.

Där sammanfattas många samtal med de som kommer från andra länder till vårt land och nu också söker sin politiska hemvist.

Så här säger den kvinnliga moderatpolitikern med rötter i Somalia:

”Jag lärde mig inte moderat politik hos moderaterna. Den fanns i mitt kulturarv. I livet i Afrikas Horn. I min familjs strävan efter ett bättre liv. I viljan att ta ansvar, att förkovra sig, bli respekterad och respektera andra”.

Det är viktigt. Vi behöver inte tala högravat om arvet från Athen, Rom och Jerusalem. Det handlar om värden som är viktiga världen över. Om världen som förblir både eviga och grundläggande. Om värden som kanske blir ännu mycket viktigare i tider av förändring och förnyelse.

Värden som vi måste bli bättre på att visa att det är vi som står för. Förankringen är förnyelsens förutsättning.

Förnyelsen kräver förnyelse också av oss själva.

Efter fjolårets val tittade vi noga på valstatistiken. Och ju mer vi tittade desto intressantare blev det. Till slut började Gunilla Sjöberg att titta på hur vårt Sverige och vårt parti förändrats och förnyats icke bara i ett val utan i alla val sedan 1928.

En fascinerande läsning.

Och hon sammanfattar bilden av den utveckling vi moderater gått igenom så här:

”Från att ha varit ett mycket nationalistiskt parti har moderaterna blivit ett internationellt parti. Från att ha varit ett konservativt och tillbakablickande parti har moderaterna blivit ett modernt och framåtblickande parti. Från att ha varit ett protektionistiskt parti har moderaterna blivit ett frihandelsparti. Från att ha varit de äldre generationernas parti har moderaterna främst kommit att bli de ungas parti.”

Så har de senaste decenniernas utveckling sett ut. Och så måste det fortsätta. Andra säger att de har samma namn och samma politik i dag som för hundra år sedan.

Det har inte vi. Vi är och skall förbli ett parti i tiden och med tiden.

Och det ställer fortsatta krav. Gunilla Sjöberg tittar upp ur sin statistik och skriver så här:

”Millennieskiftets stora utmaning för moderaterna kommer att vara om vi fortsätter att uppfattas som en trovärdig förändringskraft eller ej av de nya, drivande motorerna i samhället – av banbrytarna, av entreprenörerna, av risktagarna, av kunskapsförmedlarna och av utmanarna.”

Så är det. Vi måste visa förankringen. Och vi måste fortsätta förnyelsen. Så kommer vi att kunna forma framtiden.

Jag har försökt att leda ett parti med ansiktet utåt och med blicken framåt.

Ibland har jag kanske inte alltid varit så lätt att fånga.

Jag har varit på flygplatser, på bussar, i bilar, vid telefonen och på Internet.

Måndagsmöten och veckobrev.

Och minnena är många.

Förtrollade nätter i midnattssolen i Karesuando med det av moderater som finns där.

Täta diskussioner i den fullsatta gamla hyttan i Avesta.

Sprudlande debatt i den nästan över bristningsgränsen fulla högskoleaulan i Jönköping.

Värmen i dialogen på måndagsmöte i den fina fornsalen i Visby.

Och alla dessa skolaulor från Ystad i söder till Kiruna i norr med alla dessa frågor från alla dessa unga människor som känner nyfikenheten inför det nya.

Men förvisso inte bara inom landets gränser.

Dagen när jag i det fortfarande sovjetiska Estland höll ett politiskt möte och talade om friheten i den fortfarande förbjudna staden Tartu.

Kvällen när jag stod med Helmuth Kohl och han talade till tiotusentals människor i gamla Östtyskland om den återföringen i fred och frihet som de drömt om så länge men aldrig vågat att hoppas på.

Men också inför de öppna massgravarna i Bosnien. Med människor som i tragedier bortom vad vi kan förstå förlorat snart sagt allt.

Vi måste fortsätta att vara ett parti med ansiktet utåt och med blicken riktad framåt.

Möta verklighetens människor i verklighetens vardag. I trappuppgången i Rosengård. I Internet-företaget i Frihamnen. I kåtan uppe i Karesuando. Vi skall finnas där förnyelsen föds.

Jag har – på samma sätt som vi alla – drivits framåt av nyfikenheten och av engagemanget. Att viljan att veta. Och viljan att göra.

Och det kommer jag att fortsätta med. För freden i Europa. Och för förnyelsen av Sverige. Engagemang för frihet och fred får inte känna gamla gränser.

Men samtidigt är politiken inte alltid allt. Vi vill skapa en möjlighet för alla att leva sina liv också med de sina.

Blommorna måste vattnas. Barnen måste tvättas. Disken måste diskas. Och alla vill vi då och då ha tid att se fjärlig vingad, att gå över daggstänkta berg, att höra skogarnas sus och vågornas brus.

Men den nyfikenhet och det engagemang som en gång på ett eller annat sätt fört var och en av oss in i denna gemenskap bär vi alltid med oss.

Nyfikenheten på framtiden. Engagemanget att vidga friheten.

Så kommer vi tillsammans – dessa dagar och framöver – att fortsätta som kraften som mer än någon annan öppnar framtidens möjligheter när vi nu tar steget in i det nya seklet.

För tretton år sedan hade vi som då valdes ambitionen att vårt parti skulle bli framtidens parti.

I dag vet vi att det är så vi också kommit att ses av stora delar av det samhälle som är vårt.

Nu går vi vidare. Var och en med sina funktioner. Men i grunden ändå tillsammans.

Taggar

1990-tal, 1999, Man, Moderaterna, Politiska tal

URI

<https://www.svenskatal.se/tale/carl-bildt-tal-pa-moderaternas-partistamma-1999>